

РЕШЕНИЕ

№ 269

гр. ХАСКОВО, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, III-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ТОШКА ИВ. ТОТЕВА

Членове: АННА ВЛ. ПЕТКОВА
ЙОНКО Г. ГЕОРГИЕВ

при участието на секретаря П. Д. Д.-Ш.

като разгледа докладваното от АННА ВЛ. ПЕТКОВА Въззивно гражданско дело № 20235600500356 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 195/04.04.2023 година, постановено по гр.д. № 2159/2022 година, РС-Хасково е отхвърлил предявените от „Видекс“ ЕООД, ЕИК 126526268, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от управителя Д. В. Д., със съдебен адрес ****, адв.Н. Т., против Н. С. Т., действащ като ЕТ „Т.-Н. Т.“, ЕИК 126163482, със седалище и адрес на управление ****, обективно съединени иски с правно основание чл.45, чл.49 и чл.86 от ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумите, както следва : 2666,80 лева - такса за въвод за принудително отнемане на имот - от ЕТ „Т.-Н.Т.“, платена от ищеца като длъжник по ИД №647/2017г. на ЧСИ С. Пеев, ведно с изтеклата законна лихва върху тази сума от 23.08.2019г. до 23.08.2022г., представляваща сумата от 812.62 лева; както и сумата от 200 лева - възнаграждение за вещо лице за изготвяне на снимков материал по време на въвод по изп.дело №647/2017г. на ЧСИ Пеев, ведно с изтеклата законна лихва върху тази сума от 23.08.2019г. до 23.08.2022г. в размер на 60.65 лева; ведно със законната лихва върху главниците, считано от датата на

подаване на исковата молба до окончателното им изплащане. С оглед изхода на делото, направените от ответника разноси са възложени в тежест на ищеца.

Недоволен от така постановеното решение е останал ищецът в първоинстанционното производство „Видекс“ ЕООД – Хасково, което дружество подава въззивна жалба чрез упълномощен адвокат Н. Т.. Въззивникът счита, че съдът е обвързан от постановеното по гр.д. № 1243/2017 година на РС-Хасково решение, влязло в законна сила, с което ЕТ „Т. – Н.Т. е бил осъден да заплати една част от разноските, претърпени от „Видекс“ ЕООД по изпълнително дело № 647/2017 година по описа на ЧСИ Пеев. А след като сумите, предмет на настоящото исково производство, представлявали останалата част от разноските по същото изпълнително производство, то също следвало да бъдат присъдени. Въззивникът настоява, че претенцията по предходното дело е била предявена като частичен иск, ето защо в съответствие с ТР № 3/2016 година на ОСГТК на ВКС решението по гр.д. № 1243/2017 година на РС-Хасково се ползвало със сила на пресъдено нещо относно правопораждащите факти на спорното субективно материално право при решаване на въпроса за вземането за разликата до пълния размер на паричното вземане, произтичащо от същото право. На следващо място въззивникът настоява, че мотивите на предходното решение на РС-Хасково се ползват с доказателствената сила за фактите, потвърдени или отречени. Въвежда оплаквания за неправилност на съдебния акт поради неговата необоснованост, като настоява, че с множество съдебни актове е отречена възможността на ответника да държи имота след края на срока на договора и с които той е осъден да заплати на ищеца разноси. С тези и останалите доводи, изложени във въззивната жалба, прави искане за отмяна на съдебния акт и за уважаване на предявените искове, както и за присъждане на направените от ищеца разноси за двете инстанции.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемият ЕТ „Т. – Н. Т.“ - *** подава писмен отговор. Изразява становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност – законосъобразност и обоснованост на атакуваното съдебно решение. Въззиваемият намира за неприложима съдебната практика, на която се позовава въззивникът, като настоява, че в случая не се касае за частичен иск, който да е бил уважен с предходното

решение, а за отделна и самостоятелна претенция. В настоящия казус липсвала идентичност във фактическата обстановка, така предявената сега претенция следвало да бъде доказана на самостоятелно основание. Въззиваемият заявява, че поддържа всички свои твърдения и възражения, въведени в първоинстанционното производство, включително и тези за изтичане на абсолютния давностен срок за съдебната претенция. Прави искане за потвърждаване на решението на РС-Хасково.

С въззивната жалба и отговора не са направени доказателствени искания.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и правилността на обжалваното решение, като съобрази доводите на страните, констатира следното:

Въззивната жалба е подадена в срок и е процесуално допустима. Преценена по същество е неоснователна. Постановеното от първоинстанционния съд решение е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде потвърдено.

Съгласно правилата по чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При преценка на правилността на решението и с оглед правилото по чл. 269 ГПК, ХОС намира следното: При разглеждането на спора първоинстанционният съд е събрал всички съотносими към спора и сочени от страните доказателства. Въз основа на тях е достигнал до правилни и законосъобразни фактически, а след това и правни изводи. Не са допуснати процесуални нарушения при събиране на доказателствата по делото. Анализът им е съвкупен, правилен и пълен. Районният съд е дал задълбочени отговори на всички поставени от страните въпроси и доводи. Във въззивното производство не се представиха нови доказателства, които да са основание да бъде направен извод, различен от направения от първоинстанционния съд.

Въведените с въззивната жалба оплаквания за необоснованост на атакуваното решение са неоснователни поради следните съображения:

Съдът е сезиран с обективно съединени иски с правно основание чл.45, чл.49 и чл.86 от ЗЗД, предявени от „Видекс“ ЕООД – Хасково против Н. С. Т., действащ като ЕТ „Т.-Н. Т.“ – ****. Ищецът твърди, че между страните били водени множество съдебни дела поради неуредени спорове,

произтичащи от сключен на 21.11.2013г. договор за наем на механа „****“ в **** и оборудването му и от последващ Анекс №4 от 01.06.2016г. за удължаване на срока на договора до 01.06.2017г. Преди изтичането на този срок, страните направили опити да договорят ново удължаване на срока и нова цена, но не постигнали съгласие. Разчитайки на подписания Анекс №4, уреждащ крайния срок на договора 01.06.2017г., ищецът се договорил с друг наемател - „Ивайла 2010“ ЕООД, с който сключил договор за наем в нотариална форма. Въпреки изпратена на 02.06.2017 година нотариална покана за освобождаване на имота, ответникът не върнал обекта, не предал ключовете, за което бил съставен Констативен протокол от 05.06.2017г. от Нотариус Десислава Славейкова. Ищецът направил опит да си възвърне държането на имота извънсъдебно, но опитът му бил неуспешен поради активните действия по противопоставяне от страна на ответника. По този начин, ищцовото дружество не могло да изпълни своето договорно задължение към новия наемател „Ивайла 2010“ ЕООД, последният образувал ч.гр.д.№ 1421/2017г. на РС-Хасково и се снабдил с изпълнителен лист срещу ищеца за принудително предаване на процесния имот. В заповедното производство за издаване на изпълнителния лист „Ивайла 2010“ ЕООД направило деловодни разnosки, които впоследствие били събрани от ищеца в хода на проведеното срещу последния изпълнително дело № 647/2017г. на ЧСИ Пеев. В изпълнителното производство, на 10.07.2017г. бил направен първи неуспешен опит за въвод във владение, тъй като ответникът държал имота, не го предал доброволно нито на „Видекс“ ЕООД, нито на ЧСИ, като същият заявил права върху имота пред ЧСИ. По тази причина ЧСИ отложил въвода и дал право на ответника да заяви правата си по чл. 523 от ГПК пред съда. В тази връзка било образувано гр.д. № 1649/2017г. на РС -Хасково, по което претенцията на ЕТ „Т. - Н. Т.“ била отхвърлена с аргумент, че същият е имал качеството на наемател, а не владеец на имота и нямал право на защита срещу въвод от ЧСИ. На 21.08.2017г. при втори въвод, осъществен от ЧСИ, ЕТ „Т. - Н. Т.“ бил отстранен от имота и същият бил предаден на новия наемател. В хода на изпълнителното производство по изп.д. № 647/2017г. ищецът платил на ЧСИ и на вискателя по делото разnosки по изпълнението. Ответникът обжалвал въвода, но жалбата му по гр.д. № 643/2017г. по описа на ОС- Хасково била върната като недопустима. В съдебния акт за връщане на жалбата ХОС бил изложил мотиви в смисъл, че ЕТ „Т. - Н. Т.“ бил държател на имота по невписан договор за наем, че той държал имота за владееца „Видекс“ ЕООД, и като държател нямал право на съдебна защита срещу въвод по чл.435 от ГПК. Ищецът твърди още, че по гр.д. № 1243/2017 г. на РС, образувано по искова молба на ЕТ „Т. - Н. Т.“, ответникът се домогвал да докаже, че наемното му правоотношение не било приключило и той имал право да бъде в имота. „ВИДЕКС“ ЕООД възразило изцяло срещу иска, предявило насрещни икове, както следва: по чл.233 от ЗЗД за връщане на имот и оборудване след прекратяване на договора за наем и за обезщетение за причинени вреди върху наетите вещи по време на ползването, в размер - 8 000

лв., ведно в лихви; по чл.236 от ЗЗД - за обезщетение за ползване на имот след прекратяване на договор за наем - общо 4000 лв.; по чл. 79 и чл.82 от ЗЗД - обезщетение за причинени вреди и пропуснати ползи поради непредаване на наетите вещи след прекратяване на договора за наем, представляващо претърпени вреди в размер - 1114 лв. и пропуснати ползи общо 2400 лв. Съдът отхвърлил иска на ЕТ „Т. - Н. Т.“ и уважил частично всички насрещни искове на „Видекс“ ЕООД. Сдобивайки се с изпълнителен лист по ГД №1243/2017г. ищецът в настоящото производство образувал изпълнително дело по описа на ЧСИ Н. Кавакова с длъжник ЕТ „Т. - Н. Т.“, по което събрал принудително всички постановени от съда суми по ГД №1243/2017г. През 2018г. ответникът образувал ново гр.д. № 1595/2018г. на РС - Хасково, в което претендирал собствеността на дървен навес в имота, с твърдението, че той бил построен от него, ведно с обезщетение за ползване в размер на 1500лв. Съдът изцяло отхвърлил иска, като приел, че на основание изричния Анекс №4 - новият навес бил станал собствен на ищеца. Решението било потвърдено от Окръжен Съд - Хасково - изцяло, а постъпилата касационна жалба не била допусната до разглеждане. Впоследствие ЕТ „Т. - Н.Т.“ предявил установителен иск, по който било образувано ГД № 2966/2020г./и свързаното ВГД №73/2022г. на ОС-Хасково/, с което претендирал да му бъде върнат депозит от 3000 лв. от „Видекс“ ЕООД, но последното противопоставило насрещен иск за сумите, предмет на делото, който обаче бил върнат и не бил разгледан поради неточно заплатена сума за държавни такси. По пътя на възражението чрез прихващане „Видекс“ ЕООД успяло да отблъсне претенцията за сумата от 774.20 лв, която била прихваната от депозита - за ползване на имота от 01.8.2017г. до 21.08.2017г, като за останалите суми - които били предмет на настоящото дело, съдът приел, че за тях дружеството нямало титул, документ и не можело да се направи директно прихващане. Ищецът твърди, че претърпял вреди вследствие на разходите, които той бил направил в тази връзка и които нямало да направи, ако ответникът му бил върнал имота в срок и доброволно, а именно: 2666,80 лв. - такса за въвод, платена от „Видекс“ ЕООД като длъжник по ИД 647/2017г. на ЧСИ С. Пеев и 200 лв - възнаграждение за вещо лице за изготвяне на снимков материал по време на въвод от 21.08.2017г., платена от „Видекс“ ЕООД като длъжник по ИД 647/2017г. на ЧСИ С. Пеев.

Ответникът оспорва исковете изцяло. Прави възражения за изтекла абсолютна погасителна давност за предявяването им. По същество счита същите за неоснователни. Посочва, че всички тези разноски били направени по изп.д.№ 647/2017г. по описа на ЧСИ С.Пеев, където страни били ищецът по настоящото дело като длъжник, а вискател - „Ивайла 2010" ЕООД, ЕИК 202961108, гр.Хасково. Като трето лице в имота, ответникът не носел отговорност за действията на страните в изпълнителното дело, а извършените от тях разноски били за тяхна сметка. Исковите се оспорват и по размер, с твърдение за недоказаност.

На база събраните по делото доказателства РС – Хасково е приел за установено, че страните са били обвързани от договор за наем на недвижим

имот и оборудване, сключен на 21.11.2013г. и със срок от пет години, считано от 01.12.2013г. Впоследствие страните сключили анекси към договора за наем от 10.01.2015г., от 01.06.2015г. и 01.06.2016г., всеки от които със срок на действие от една година, със съответно уговорената в същия наемна цена. По силата на последния сключен от тях Анекс №4 от 01.06.2016г. към договора за наем на недвижим имот страните договорили срокът на договора да бъде удължен за още 12 месеца, а именно до 01.06.2017г., като след изтичане на този срок страните се съгласили, че договорът за наем ще бъде прекратен. По делото няма спор, че след 01.06.2017г. между страните не е било постигнато съгласие за прекратяване на срока на договора. Поради непредаване на имота от страна на ответника до дата 01.06.2017г. съобразно уговореното Анекс №4 към договора за наем, на 02.06.2017г., ищецът изпратил до същия чрез нотариус с рег. №698 на НК Десислава Славейкина с район на действие Окръжен съд-Хасково Нотариална покана, с която го уведомил, че вече има нов наемател на обекта и го кани незабавно да предаде същия. На същата дата - 02.06.2017г. ищецът сключил нов договор за наем на процесните обект и оборудване с наемател „Ивайла 2010“ ЕООД, като наемодателят поел задължението незабавно да предаде имота на новия наемател. Поради непредаване на обекта от страна на ищеца на новия наемател „Ивайла 2010“ ЕООД, дружеството-наемател се снабдило с изпълнителен лист по реда на заповедното производство, въз основа на който било образувано изпълнително дело № 647/2017г. при ЧСИ с рег.№874, с искане да бъде осъществено предаването по принудителен ред и на 21.08.2017 година въводът бил осъществен.

Видно от приложените материали на гр.д. №1243/2017г. по описа на РС-Хасково, ЕТ „Т.-Н. Т.“ предявил иск за обявяване нищожност на клаузи от три анекса от 10.01.2015г., 01.06.2015г. и 01.06.2016г., сключени във връзка с договор за наем от 21.11.2013г., по отношение на срока и цената. По това производство е бил предявен насрещен иск от „Видекс“ ЕООД. Впоследствие е направено искане за изменението му чрез включване в предмета на същия и на процесните суми, но искането е оставено без уважение от съда. С влязло в законна сила решение предявените искове, по които е образувано гр.дело №1243/2017г. по описа на РС-Хасково са отхвърлени като неоснователни, като същевременно са уважени частично предявените от наемодателя срещу наемателя насрещни искове за заплащане на нанесени в недвижимия имот вреди, произтичащи от наемното правоотношение.

Приложено е гр.дело №2966/2020г. по описа на РС-Хасково, образувано по реда на чл. 422 от ГПК за установяване съществуването на вземане по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №691/14.08.2020г. по ч.гр.д.№1644/2020г. по описа на РС-Хасково, с който се претендира от наемателя Н. С. Т., действащ като ЕТ „Т.- Н. Т.“ да се приеме за установено, че наемодателят „Видекс“ ЕООД му дължи сумата от 3000лв., представляваща невърнат депозит по договор за наем от 21.11.2013г. и анекс №4 към него от 01.06.2016г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на заявлението за издаване на заповед за изпълнение пред РС-Хасково - 12.08.2020г. В това производство ответникът „Видекс“ ЕООД е предявил насрещни искове - по чл.79 и чл.82 от ЗЗД за заплащане на

процесните две суми - като обезщетение за направени разноски за заплатена такса за въвод във владение и възнаграждение за вещо лице, направени по изп.дело №647/2017г. на ЧСИ Самуил Пеев, както и по чл.236 ал.2 от ЗЗД за сумата от 774.20 лева, представляваща обезщетение за ползване на имота след прекратяване на договора за наем. Отделно от това, ответникът е направил възражение за прихващане между исковата сума и претендираните от него горепосочени суми. С решението си РС-Хасково е отхвърлил иска като неоснователен. След въззивното му обжалване второинстанционния съд е отменил решението на РС-Хасково в частта, в която е отхвърлен иска за сумата от 2225,80 лева и приема за установено, че същата се дължи от ответника на ищеца, която сума е получена след извършено прихващане със сумата в размер на 774,20 лева. За другите две суми по възражението за прихващане съдът е приел, че не е налице взаимност на вземанията и задълженията, за да бъде извършено прихващане.

По делото е приложено и ДП №194/2017г. по описа на ОД на МВР-Хасково, пр.пр.№978/2017г. по описа на РП-Хасково, образувано на 12.10.2017г. за престъпление по чл. 323 ал.1 от НК. Наказателното производство е било образувано по повод насрещни жалби на страните в настоящото производство. С Постановление на прокурор при Районна прокуратура - Хасково от 26.02.2020г. наказателното производство е било прекратено на основание чл.24 ал.1 т.1 от НПК.

При така установените факти РС-Хасково е достигнал, на първо място, до извода за допустимост на предявените в настоящото производство искове. Изложил е доводи в смисъл, че по отношение на процесните суми и претендирани на посочените основания, не е налице произнасяне на съда по съществото на спорното материално право, тъй като същите не били обект на разглеждане по същество от съда и по отношение на тях липсва сила на пресъдено нещо. По съществото на спора РС-Хасково е приел, че не са налице елементите на фактическия състав на непозволеното увреждане - противоправно поведение в действията на наемателя и пряка причинна връзка между деянието и претендираната вреда.

ХОС, след като на свой ред обсъди събраните по делото доказателства и доводите на страните, споделя тези изводи на РС-Хасково. Никое от установените по делото действия на наемателя не е неправомерно, доколкото не нарушава закона или допълващите закона правила. Действията на наемателя – ответник в настоящото производство са били насочени към установяване на действителното правно положение и защита на негово субективно право във връзка с облигационните отношения между страните, като е недопустимо да се отрече правото му на съдебна защита. Действително, като краен резултат, с обсъдените по-горе съдебни актове съдилищата са приемали, че наемният договор е прекратен с изтичането на срока по Анекс № 4. Но между изводите на съдебните състави за липса на основание наемателят да остане в имота и наличие на неправомерно поведение на наемателя като един от елементите на фактическия състав на непозволеното увреждане, знак на равенството не може да бъде поставен.

Но дори и да се приеме противното, липсва и друг кумулативно изискуем елемент на фактическия състав на деликта, а именно пряка причинно-следствена връзка между деяние и вреда. Както вече бе посочено

по-горе, ищецът в настоящото производство претендира претърпени имуществени вреди под формата на разноски, понесени по изпълнително производство №647/2017г. по описа на ЧСИ Самуил Пеев. Последното е било образувано по молба на вискателя „Ивайла 2010“ ЕООД (новия наемател), „Видекс“ ЕООД е имало качеството на длъжник, с предмет на изпълнителното дело – предаване на процесния търговски обект (предмет на наемния договор) и оборудване на новия наемател. По делото не се спори, а и се установява от събраните доказателства, че подлежащото на принудително изпълнение задължение на „Видекс“ ЕООД е произтичало от сключен между тях на 02.06.2017г. договор за наем, влизащ в сила незабавно и предвиждащ – също така незабавно „Видекс“ ЕООД като наемодател да предаде имота на наемателя „Ивайла 2010“ ЕООД. От анализа на доказателствата, а дори и от твърденията на самия ищец се налага изводът, че към момента на сключването на договора с „Ивайла 2010“ ЕООД, законният представител на „Видекс“ ЕООД е имал ясната представа, че няма да може да изпълни поетото с договора задължение на наемодател - да предаде наетата вещ и да обезпечи нейното спокойно ползване от наемателя на договорената дата 02.06.2017г. Това е така, тъй като към онзи момент между страните вече е бил висящ спора с предишния наемател ЕТ „Т. – Н. Т.“ по отношение срока на действие на сключения между тях договор. Този извод намира опора в обстоятелството, че към 02.06.2017 година вече е било образувано и висящо съдебно производство по гр.д. № 1243/2017 година по описа на ХРС. От тук ХОС споделя извода, до който е достигнал и РС-Хасково, че създавайки ново договорно правоотношение с друг наемател по отношение на процесния обект, наемодателят „Видекс“ ЕООД сам, съзнателно и предварително се е поставил в невъзможност да осигури предаването на имота на новия наемателя в съгласие с новия наемен договор и в предвидените в него срокове. Отделно от това, към датата на сключването на новия наемен договор 02.06.2017г. обектът не е бил предаден поради изричната уговорка, постигната между страните с Анекс № 4, а именно - предаването да се извърши в по-дълъг срок, а именно от 01.06.2017г. до 07.06.2017г., като се състави приемателно-предавателен протокол за състоянието на имота и оборудването. Поради това съдът приема, че причината за образуване на изпълнителното производство за предаване на имота на новия наемател следва да се търси в действията на „Видекс“ ЕООД, което изключва наличието на пряка причинно-следствена връзка между твърдяната от него вреда под формата на понесени разходи по изпълнението и действията на ЕТ „Т. – Н. Т.“.

При липса на част (две) от предпоставките, изискуеми кумулативно, за ангажиране на деликтната отговорност на ответника, претенцията на ищеца, основана на твърдение за непозволено увреждане се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. ХОС намира за неоснователни доводите на въззивника, касаещи СПН, която според него е била формирана относно същите факти и правото по гр.д. № 1243/2017 година по описа на РС-Хасково. Производството по това дело, макар и спорът произтича от същото облигационно правоотношение, има различен предмет – установителен иск за недействителност на отделни договорни клаузи, докато сега съдът е сезиран с осъдителен иск, основан на твърдение за непозволено увреждане. Т.е. няма

основание предявеният по чл. 1243/2018 година иск да се третира като частичен такъв спрямо сега предявените претенции и обсъжданата във въззивната жалба съдебна практика се явява неприложима спрямо процесния казус. Действително, в производството по гр.д. № 1243/2017 година по описа на РС-Хасково „Видекс“ ЕООД е претендирал с насрещен иск разноски по изпълнението за предаването на имота, но на плоскостта на договорно неизпълнение, а не на основание непозволено увреждане. Ето защо не само диспозитивът, но и мотивите на съда по това решение не обвързват съда, разглеждащ настоящия спор.

Поради гореизложените съображения, предявените главни искове за имуществени вреди са недоказани и неоснователни и следва да бъдат отхвърлени. С оглед това, неоснователни са и следва да бъдат отхвърлени и аксесорните претенции за лихви, както и направеното искане за присъждане на разноски.

РС-Хасково е достигнал до същите изводи, поради което решението му следва да бъде потвърдено.

След като въззивната жалба е преценена като неоснователна, на въззивника не се дължи възстановяването на деловодни разноски, сторени във въззивното производство. Въззиваемият няма искане за присъждане на разноски и не представя доказателства за понесени такива.

На основание чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 195/04.04.2023 година по гражданско дело № 2159/2022 година по описа на РС-Хасково.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____